

§ 14.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 15.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekretärer för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 16.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 17.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Rekommendation angående de allmänna grunderna för sjukförsäkring.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrå sammankallats till Genève och där samlats den 25 maj 1927 till sitt tionde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående grunderna för sjukförsäkring, första punkten på dagordningen för sammanträdet, ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den femtonde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusju efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

I betraktande av att upprätthållandet av en sund och kraftig arbetarstam är av väsentlig betydelse icke blott för arbetarna själva utan också för de samhällen, som önska utveckla sin produktionsförmåga;

i betraktande av att en sådan utveckling endast kan ernås genom en ihärdig och systematisk tillämpning av förutseende åtgärder till förekommande eller gottgörande av varje förlust av arbetarnas produktiva krafter,

och i betraktande av att det bästa medlet för vinnande av nämnda syfte är upprättandet av ett socialförsäkringssystem, som giver de därav omfattade personerna vissa tydligt fastställda rättigheter,

har internationella arbetsorganisationens generalkonferens

efter antagande av konventionsförslag angående dels sjukförsäkring för arbetare inom industri och handel samt tjänstefolk dels och sådan försäkring för jordbruksarbetare, vilka förslag fastställa de minimivillkor, som från början måste uppfyllas av varje sjukförsäkringssystem,

samt med hänsyn till att det, för att ställa vunnen erfarenhet till medlemmarnas förfogande vid upprättande eller fullständigande av deras sjukförsäkring, måste anses ändamålsenligt att ange vissa allmänna grundsatser, som i praktiken visat sig mest ägnade att främja en rättvis, effektiv och lämplig organisation av sjukförsäkringen,

beslutit hemställa, att varje medlem av organisationen måtte beakta följande grundsatser och regler:

I. TILLÄMPNINGSMÅL.

1. Sjukförsäkringen bör, utan åtskillnad till ålder eller kön, omfatta varje person, som yrkesmässigt utför arbete på grund av ett arbets- eller lärlingsavtal.

2. Om det emellertid anses lämpligt att fastställa vissa åldersgränser med hänsyn till att arbetare, som icke uppnått eller som överskridit dessa gränser, åtnjuta skydd enligt lag eller på grund av annan anordning, bör berörda begränsning icke från försäkringen utesluta unga personer, vilka ej kunna betraktas såsom i vanliga fall underhållna av sin familj, och ej heller arbetare, som icke uppnått den för erhållande av ålderspension föreskrivna åldern.

Göres undantag för arbetare, vilkas arbetsförtjänst eller inkomst överstiger viss gräns, bör undantaget avse endast arbetare, vilka hava sådan arbetsförtjänst eller inkomst, att de skäligen kunna anses vara i stånd att själva bära följderna av sjukdom.

II. FÖRMÅNER.

A. Kontanta ersättningar.

3. För att försäkrad, som blivit oförmögen till förvärvsarbete genom sjukdom, skall kunna så snart som möjligt återvinna hälsa, bör det kontanta understöd, som utgår i ersättning för mistad lön, vara av tillräcklig storlek.

För detta ändamål bör den lagstadgade ersättningen i allmänhet fastställas i förhållande till den normala lön, som utgör beräkningsgrund vid försäkringen, och utgöra en väsentlig del av denna med hänsyn tagen till honom åliggande försörjningsplikt. Dock kan det vara lämpligt att i länder, där arbetarna hava tillfälle och vana att på annat sätt förskaffa sig fyllnadsersättning, bestämma den lagstadgade ersättningen oberoende av lönen.

4. Lagstadgad ersättning bör beviljas åtminstone för de tjugusex första veckorna av tiden för arbetsoförmågan, räknat från och med den första dagen, för vilken ersättning skall utgå; dock bör den tid, under vilken ersättning utgår, utsträckas till ett år i fall av allvarlig kronisk sjukdom samt för försäkrade, som icke erhålla invaliditetsersättning vid utgången av tiden för rätt till sjukersättning.

5. Försäkringsanstalt, som kan visa, att den har en god finansiell ställning, bör bemyndigas:

a) att inom vissa gränser öka den lagstadgade ersättningen, antingen för alla försäkrade eller för vissa grupper av dem och särskilt för familjeförsörjare;

b) att förlänga den i lag stadgade tid, för vilken ersättning skall utgå.

6. I länder, där begravningskostnader icke enligt praxis eller lag täckas av annan försäkring, böra sjukförsäkringsanstalterna vid försäkrads frånfälle utbetala ersättning för begravningskostnaderna; de böra även äga att bevilja ersättning för kostnaderna för begravning av den försäkrades familjemedlemmar.

B. *Ersättningar in natura.*

7. Behandling av vederbörligen kvalificerad läkare samt medicin och övriga hjälpmedel av tillfredsställande beskaffenhet och i tillräcklig myckenhet böra beviljas den försäkrade från början av hans sjukdom och så länge hans hälsotillstånd fordrar det; den försäkrade bör vara berättigad åtnjuta dessa förmåner kostnadsfritt från början av sin sjukdom och åtminstone till utgången av den för tilldelande av sjukersättning fastställda tiden.

8. Förutom behandling av vederbörligen kvalificerad läkare samt medicin och övriga hjälpmedel av tillfredsställande beskaffenhet och i tillräcklig myckenhet bör den försäkrade, då lokala och finansiella förhållanden medgiva, beredas tillgång till specialistvård ävensom tandvård samt hava rätt till vård å sjukvårdsanstalt, då hans familjeförhållanden göra det nödvändigt eller hans tillstånd kräver behandling, som endast kan erhållas å sådan anstalt.

9. Under den tid försäkrad är intagen å sjukvårdsanstalt bör försäkringsanstalten till dem, som äro beroende av honom, utbetala hela eller en del av den sjukersättning, som skulle hava utgått till honom, därest han icke varit intagen å anstalten.

10. För att trygga goda hälsovårdsförhållanden för den försäkrade och hans familj bör åt dem av hans familjemedlemmar, som tillhöra den försäkrades hushåll och bero av honom, beredas förmånen av läkarhjälp, så ofta detta praktiskt låter sig göra.

11. Försäkringsanstalterna böra äga att på skäliga villkor begagna sig av sådana läkares tjänster, av vilka de äro i behov.

I stadssamhällen och inom vissa territoriella gränser bör den försäkrade hava rätt att välja läkare bland dem som stå till försäkringsanstaltens förfogande, därest icke detta skulle förorsaka anstalten avsevärd extra kostnad.

C. *Förebyggande åtgärder mot sjukdom.*

12. Då de flesta sjukdomar kunna förebyggas, är en vaksam förebyggande verksamhet ägnad att förekomma nedsättning i arbetsförmåga, att för andra ändamål göra tillgängliga medel, som utgivas för sjukdomar, vilka kunnat undvikas, samt att främja samhällets materiella, intellektuella och moraliska välbefinnande.

Sjukförsäkringen bör medverka till att bland arbetarna inskräpa vana att iakttaga hälsovårdslärans regler. Den bör lämna förebyggande vård och bereda sådan åt största möjliga antal personer, så snart sjukdomssymptom börja framträda. Den bör vara i stånd att enligt en enhetlig plan, samordnande

alla därpå inriktade krafter, inträda i kampen mot folksjukdomar och verka för folkhälsans höjande.

III. FÖRSÄKRINGENS ORGANISATION.

13. Försäkringsanstalterna böra, under kontroll av offentlig myndighet, förvaltas i enlighet med självstyrelsens grundsatser och uteslutande i de försäkrades intresse. De försäkrade, som äro de mest direkt intresserade i försäkringens verksamhet, böra genom valda representanter hava en betydande del i förvaltningen.

14. En god organisation av läkarhjälpen och isynnerhet en rationell anskaffning och användning av sjukvårdsutrustning, svarande mot den medicinska vetenskapens och teknikens utveckling, kan lättast ernås — utom under vissa särskilda förhållanden — genom verksamhetens sammanförande distriktsvis.

IV. TILLGÅNGAR.

15. Försäkringens tillgångar böra åvägabringas genom avgifter från de försäkrade och deras arbetsgivare. Dessa gemensamt åstadkomna medel kunna lämpligen utökas med bidrag av det allmänna, särskilt för folkhälsans förbättrande.

För att trygga försäkringens bestånd böra uppläggas reservfonder, lämpade efter varje försäkringssystem's särskilda förhållanden.

V. TVISTERS AVGÖRANDE.

16. Till vinnande av ett snabbt och billigt avgörande böra tvister mellan försäkrade och försäkringsanstalt i fråga om ersättningar hänskjutas till särskilda domstolar, vilka bland sina medlemmar böra räkna domare eller bitsittare, som äro särskilt förtrogna med försäkringens syfte och de försäkrades behov.

VI. UNDANTAG FÖR GLEST BEFOLKADE OMRÅDEN.

17. Stater, som på grund av befolkningens ringa täthet eller kommunikationsmedlens otillräcklighet icke kunna anordna sjukförsäkring inom vissa delar av sitt territorium, böra:

a) inom dessa delar av territoriet upprätta en mot de lokala förhållandena svarande hälsovårdstjänst;

b) periodvis undersöka, huruvida förutsättningarna för införande av obligatorisk sjukförsäkring i dessa delar av territoriet inträtt.

VII. SJÖMÄN OCH FISKARE.

18. Denna rekommendation har icke avseende å sjömän eller å fiskare, som idka havsfiske.